

Eros i ja smo se nalazili u čekaonici zgrade ROBO-CROSS-ARTIST AUTOMATONS. Za pultom koji nas je delio od zamandaljenih vrata kancelarije predsednika upravnog odbora, sedela je sekretarica Tina. Već četiri dana zaredom razmenjivao sam mrzovoljne poglede i šture rečenice sa tom bučnom ženom, osluškujući zvuke iza prolaza koji je obećavao rešenje svih problema. A vrata – neprobojna, metalna, nalik ogromnoj robotizovanoj šaci sudbine – nametala su jasno i svirepo: „STOP! Dalje nećeš moći, samo vezare će proći“.

Veze, naravno, nisam imao. A kako sam ih mogao steći, čameći u radionici u predgrađu?

Zapravo, jedino me je podmazani gospodin za stolom iza kapije korporativnog vilajeta mogao izvući iz tog skučenog sobička u kojem sam se patio, verujući da kreiram revolucionarni produkt. Potrebno je bilo samo malo dobre volje – i koji milion srebrnog kredita – da moj prototip, dizajniran specijalno za udovoljavanje investitorskim afinitetima takvog budžovana, uđe u veleproizvodnju, a ubrzo ukrasi tolika domaćinstva, baš kao što je bio slučaj sa proizvodima u koje je predsednik ulagao ranije.

*

Sve je počelo sa prvim setom mini-automatona koji su svirali „Ace of Spades“, a koje je konstruisao predsednikov otac lično. Već narednu generaciju modela obeležila je znatno slušljivija pesma „What a Wonderful World“ i robot koji je svojim plastičnim oblinama zaista nalikovao originalnom izvođaču. Tržište je ubrzo buknuo pod navalom kupaca zagrejanih za automatone u prirodnoj veličini – re-

plike koje su pevale nezaboravne hitove prošlog veka i bile sve sličnije markantnim izvođačima. Sinatra, Čarls, Luis, Litl Ričard.

Poslednji produkt izumitelja, na temeljima čijih dostignuća je nikla kompanija, bio je sam Kralj, za kojeg se jedva poverovalo da nije disao.

Nakon smrti osnivača kompanije, u predsedničku fotelju seo je njegov ne toliko inventivni sin, koji je ipak rešio da očuva porodični biznis, pa je u svetu konstruktora raspisao konkurs za nove automa-tone koji bi ušli u distribuciju ukoliko bi se pokazali kao isplativi. Po prototipima izvođača raznolikih neafirmisanih izumitelja, nastali su modeli Stinga, Princa i Eltona Džona, a ja – podjednako neafirmisani modelar – spremao sam se da srdačnog investitora oduševim najnovijim konstruktorskim dostignućem.

Ipak, ubrzo sam saznao da je za prolaz kroz vrata robot industrije potrebno mnogo više od dobre ideje i valjane realizacije.

Tina je bila neumoljivi čuvar gazdine pribranosti i strašni sud masi kilavaca sa naočarima i raščupanom kosom. Taman kada bi došao red da predsedniku i sam predstavim rezultat mukotrpnog rada i neprospavanih noći, dočekalo bi me njeno formalno saopštenje: „šef više neće primati stranke“. Već par dana mi se drsko kezila, dok sam orošenim pogledom pratio tunjavce koji su, neki čak jadniji od mene, ipak uspevali da promumlaju koju pred velikim šefom – zbog kuma u računovodstvu, ili tetke kafe-kuvarice.

*

Nisam više mogao da izdržim!

Danas, rešio sam, napraviću pomak.

Odlučio sam da svoj proizvod prikažem u pravom svetlu i kako

dolikuje – glavom, bradom i vokalom.

„A otkud vam ideja da bi šef uopšte želeo da vas primi?“ odbrusila je Tina nakon podužeg muka, a provokativni uzdah koji bi obeležio kraj svake njene rečenice – iritantan, iako uzbudljiv, na neki suludi način – odjeknuo praznom čekaonicom.

Ovog puta, međutim, bez obzira na to što se obraćala meni, pogled joj je bio usmeren ka mom pratiocu, Erosu.

„Eto, znate, moj izum, ovaj...“, brljavio sam, shvativši da više nisam privlačio ni trunku njene pažnje, dok se igrala pramenom kose i pućila usne, poput manekenki sa korica omiljenog joj modnog štiva. Drčna mrzovolja i dalje joj je opertavala lice, ali se činilo da joj je izraz bio potpiren i nekakvim neuobičajenim, do sada neprimetnim nagonom – onim neodoljivim. Najednom, kao da joj se u očima rasplamsalo nešto za šta sam sumnjao da je moglo čak i protinjati.

Da. Takav je uticaj Eros imao na žene. Otapao bi i najhladnija srca neprijatnih šalteruša i neumoljivih birokratskih službenica.

Pun pogodak!

„Moja kreacija, verujte“, osmelio sam se, pa ove reči izneo sa smeuljkom, „ostaviće predsednika bez daha, kao što je i vas... upravo.“

„Ma, kakva kreacija?“ nehajno je izustila, postajući sve slabija na šarmantne čini stranca sa kojim sam delio dvosed.

„Gospodin Ramacoti“, trijumfalno uzviknuh, potvrdivši zapanjenju sekretarici da se zaista radi o dvojniku čuvenog italijanskog srcolomca.

„Erose“, rumenilo navali u njene obraze, dok je kao hipnotisana zaobilazila blokadu pulta i približavala nam se.

Činilo se da je moj pratilac razbudio davno potisnute želje i fantazije.

„To je“, zamucala je, „model koji ste konstruisali?“

Kao odgovor na njeno pitanje, prostorijom se zaori nazalni vokal dvojnika Erosa Ramacotija.

„Sono koza dela vita“, natucao je, ali veoma pevljivo i neosporno zavodljivo. „Vamo pređem po kozi.“

A koza Tina – pečena!

„Inače, glas, verujte mi, nije jedino impozantno kod mog Erosa“, značajno nakrivih obrvu i klimnuh u smeru toaleta.

Tina nije pružala otpor, cupkajući do vrata prostorije, odakle se ubrzo začuše uzdasi kojima je naglasila očaranost preostalim sposobnostima mog pratioca – dugogodišnjeg prijatelja i drugoplasiranog na takmičenju imitatora italijanskih izvođača, odmah iza bucmastog tenora koji je postao najpoznatiji Pavarotijev dvojnjak.

Spustih pogled na crveno dugmence koje mi se smeškalo sa sekretaričinog pulta.

Iz džepa izvukoh ono što sam želeo da prezentujem predsedniku – organski mini model Majkla Džeksona koji je memorisao čak pet hitova poznatog izvođača, a uz sve to izvodio i *moonwalk* koreografiju.

*

„Čudno je to sa ženama“, prisetio sam se reči svog prijatelja. „Dovoljan je hrapavi glas i da im, uz malo sluha, u uho saspeš nekoliko stihova koji imaju veze sa treptajem srca, a one će, za uzvrat, cele da ustrepere i sva vrata biće ti otvorena. Poželjno je, naravno, i da likom podsećaš na pop idola i pokažeš potpuno odsustvo volje i pameti.“

Nije pogrešio. Mogao sam da dodam još samo: „Bolje *eros* iz toaleta, nego *moonwalk* po blatu.“